

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: O. Š.
bytem X

zast. advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti

žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2021, č. j. KUZL-41777/2021, sp. zn. KUSP 47880/2018/DOP/Gr,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2021, č. j. KUZL-41777/2021, sp. zn. KUSP 47880/2018/DOP/Gr (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště, odboru dopravních a správních agend (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 11. 6. 2018, č. j. MUUH-DSA/45492/2018/GaIP, sp. zn. Spis/3173/2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“), co do výše pokuty a ve zbytku zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl v rozporu s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu dopustit tím, že dne 19. 2. 2018 v 7:55 v katastrálním území obce Buchlovice na silnici I/50 u odbočky na hrad Buchlov řídil ve směru z Brna na obec Uherské Hradiště blíže specifikované motorové vozidlo nedovolenou rychlostí. Policie České republiky naměřila žalobci rychlost jízdy 93 km/h (po zohlednění možné odchylky měření ± 3 km/h), a to v místě, kde je rychlost jízdy upravena dopravní značkou B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ v tomto úseku pozemní komunikace na rychlost jízdy 70 km/h. Žalobce tak nejvyšší dovolenou rychlost překročil nejméně o 23 km/h. Za spáchání přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný přehodnotil formu zavinění na nevědomost nedbalou a změnil výši pokuty na 1 700 Kč.

II. Žaloba

3. Žalobce předně namítá, že ve věci rozhodoval nepřislušný správní orgán. Poté, co zdejší soud zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení, žalovaný vrátil věc „podpultově“ prvostupňovému orgánu, aniž by jeho rozhodnutí zrušil. Tímto došlo k narušení principu dvojinstančního správního řízení. Nemohlo přitom jít o institut dožádání, jak tvrdí žalovaný, jelikož pro tento postup nebyly naplněny zákonem stanovené podmínky. K tomu poukázal na postup podle § 90 odst. 1 správního řádu. Žalovaný měl správně prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu prvního stupně k doplnění dokazování.

4. Správní orgány dále pochybily, když se nezabývaly věrohodností svědeckých výpovědí. Policisté vypovídali o více než tři roky staré události, navíc srovnatelné s ostatními kontrolami, které běžně provádí. Z povahy věci jsou zde dány pochybnosti o tom, zda si takovou událost mohou pamatovat. Provedením výpovědi prvostupňovým orgánem navíc došlo k rozporu se zásadou bezprostřednosti. Svědci neuvedli konkrétní okolnosti, které by budily dojem věrohodnosti jejich výpovědí, například proč značku nevyfotili, kde konkrétně je umístěná atd.
5. Žalobce namítá, že nebylo vydáno opatření obecné povahy, které by sloužilo jako podklad pro umístění dopravní značky. Judikatura, na kterou odkazuje žalovaný, není relevantní, jelikož nereflektuje aktuální právní úpravu. Pokud tedy byla příslušná dopravní značka fyzicky umístěna, nebylo prokázáno, že se tak stalo v souladu se zákonem. Kromě toho žalobce zpochybnil skutečnost, že v místě měření vůbec byla dopravní značkou stanovena nejvyšší dovolená rychlost na 70 km/h. Podle jeho názoru výpovědi policistů nebyly z výše uvedených důvodů věrohodné a umístění dopravní značky tak nebylo prokázáno.
6. Žalobce považuje za nedostatečné vypořádání zavinění. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že šlo v posuzovaném případě o nevědomou nedbalost, měl se zabývat otázkou, zda žalobce dopravní značku vidět měl a mohl. Pokud by byla dopravní značka umístěna vedle silnice, žalobce by ji dozajista viděl. Věděl by tedy o rychlostním omezení a nemohl by se dopustit přestupku z nevědomé nedbalosti.
7. Žalovaný nedostatečně určil místo přestupku. Správní orgány uvedly, že k přestupku došlo na silnici I/50, v katastru obce Buchlovice u odbočky na hrad Buchlov (směr jízdy od Brna). Odboček na Buchlov se však v katastru obce Buchlovice nachází vícero. Žalovaný přitom neuvedl, o kterou křižovatku se jedná a v jaké vzdálenosti od ní k přestupku došlo.
8. Výrok o správním trestu je podle žalobce nepřezkoumatelný. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, jaké okolnosti byly hodnoceny při ukládání sankce, které byly posouzeny k tíži a které ku prospěchu žalobce. Žalobci zejména není zřejmé, zda byly k tíži posouzeny i jiné okolnosti, než jeho osobnost vyhodnocená jako „*neukázněný řidič, kterému dodržování rychlostního limitu činí značné problémy*“. Zahrnutí hodnocení osoby žalobce do odůvodnění sankce je navíc nesprávné. Žalovaný vycházel z přestupkové historie na základě 3 roky staré karty řidiče. Osobu přestupce je však nutné hodnotit na základě jejího „stavu“ ke dni rozhodování správního orgánu. Jen tak lze sankci individualizovat na osobu pachatele.
9. Současně žalobce spolu s právním zástupcem vyslovili nesouhlas s tím, aby byly jejich osobní údaje zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Některé žalobní námitky již byly vypořádány v napadeném rozhodnutí. Žalobce uplatňuje obstrukční praktiky, které jsou u jeho zástupce běžné. Námitku rozhodování věcně nepříslušným orgánem považuje za nedůvodnou. Výpovědi svědků byly provedeny v odvolacím řízení, pouze na jiném místě, konkrétně ve služebním obvodu svědků, v rámci ekonomičnosti správního řízení.
11. Prvostupňovému orgánu nepřislušelo hodnotit výpovědi svědků, neboť tento důkaz v rámci dožádání pouze provedl. Hodnotit je tedy mohl pouze žalovaný, což v rámci

rozhodnutí o odvolání také učinil. Ze skutečnosti, že žalovaný výpověďmi podepřel závěry o umístění dopravního značení, lze vyvodit, že výpovědi posoudil jako pravdivé a věrohodné. S odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalovaný uvádí, že policisté jsou všeobecně považováni za odborně způsobilé osoby při dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu a vhodné svědky ve vztahu ke skutečnostem, které mohou vnímat svými smysly. Policisté jsou také pro absenci soukromých zájmů na věci všeobecně považováni za svědky důvěryhodné. Pochybnosti o výpovědích policistů vyvstávají pouze tehdy, neshodují-li se jejich výpovědi v podstatných okolnostech věci. Pokud měl žalobce dojem, že si policisté zásah již nepamatují, mohl se zúčastnit jejich výpovědi a položenými otázkami jejich výpovědi zpochybnit. Takto je žalobcova polemika o výpovědích policistů ničím nepodloženou domněnkou.

12. Přezkoumatelností výroku o správním trestu se žalovaný zabýval již v napadeném rozhodnutí (bod 33. a násl. a body 38. – 48.). K tíži žalobce byla hodnocena nejen osoba řidiče, ale také místo přestupku, intenzita porušení zákonem chráněného zájmu atd. Osobu pachatele je pak nutné posuzovat ke dni spáchání skutku. Tvrzení, že se žalobce již dalších přestupků nedopustil, považuje žalovaný za nepodložené a irrelevantní. Přestupky, ke kterým došlo po posuzovaném skutku, nemají souvislost s projednávanou věcí.
13. Co se týče namítané absence opatření obecné povahy, žalovaný má za to, že se tímto již dostatečně zabýval v odvolacím řízení. Nad rámec doplňuje k dokazování kopii spisu sp. zn. KUSP-36342/2002 – stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích na sil. I/50 v k. ú. Stupava, Staré hutě a Buchlovice.
14. Ke skutečnosti, zda v místě přestupku byla rychlost omezena na 70 km/h žalovaný uvádí, že z výpovědi svědků a spisového materiálu vyplývá, že svislá dopravní značka B20a byla umístěna viditelně na daném místě. Policisté nejsou povinni pořizovat fotodokumentaci dopravního značení. Žalovaný udělal chybu, když tvrdil, že oba policisté vypověděli, že dopravní značka byla na reflexním podkladu. Tuto skutečnost uvedl pouze policista H.
15. K vymezení místa přestupku žalovaný uvádí, že odbočka ke hradu Buchlov je na silnici I/50 pouze jedna. Pokud se lze ke hradu dostat i jinudy, nejedná se o oficiální křižovatky, ale o vyústění účelových komunikací. Žalobce neuvádí konkrétní odbočky, které by mohly zpochybnit určitost vymezeného místa přestupku. Dopravně správní úřad definoval ve svém rozhodnutí o umístění předmětného dopravního značení totožné místo obdobně. Přesné místo spáchání přestupku je patrné z fotografie z měřicího zařízení. Žalovaný upřesňuje, že křižovatka je dle § 2 písm. w) zákona o silničním provozu místo, v němž se pozemní komunikace protínají nebo spojují. Za křižovatku se nepovažuje vyústění polní nebo lesní cesty nebo jiné účelové pozemní komunikace na jinou pozemní komunikaci. Vyústění účelové komunikace tedy nemá vliv na platnost dopravního značení.
16. K zavinění žalovaný uvádí, že pokud objektivní okolnosti bránily žalobci v tom, aby viděl dopravní značku, musí tyto konkrétní okolnosti tvrdit a prokazovat. Logické by bylo tato tvrzení uplatnit v čase a místě kontroly. Správní orgány nejsou obecně povinny prokazovat, že žalobci nic nebránilo ve výhledu na dopravní značku.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu a jednání před soudem

17. Ve správním spise se zejména nachází oznámení přestupku ze dne 24. 2. 2018, záznam o přestupku včetně fotodokumentace z měřicího zařízení, úřední záznam zasahujících policistů ze dne 23. 2. 2018, ověřovací list silničního laserového rychloměru LaserCam4 č.

8012-OL-70094-17 s datem zkoušky 29. 3. 2017 a výpis z evidenční karty řidiče ze dne 12. 4. 2018.

18. Žalobce na místě přestupku odmítl podepsat oznámení o přestupku a přestupek chtěl oznámit ke správnímu řízení. Správní orgán zaslal 16. 4. 2018 žalobci příkaz, kterým mu za spáchání přestupku uložil pokutu ve výši 2 000 Kč. Žalobce následně proti příkazu podal odpor, ve kterém žádal o sdělení všech oprávněných úředních osob ve věci, za účelem vznesení námitky podjatosti. Žalobce byl poté předvolán k ústnímu jednání na den 7. 6. 2018. Ústního jednání, z jehož průběhu byl pořízen protokol, se žalobce ani jeho zástupce neúčastnili. Správní orgán následně vydal prvostupňové rozhodnutí, jímž shledal žalobce vinným z přestupku a uložil mu pokutu ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal dne 3. 7. 2018 žalobce odvolání.
19. Žalovaný odvolání rozhodnutím ze dne 10. 9. 2018, č. j. KUZL 47880/2018-2, zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalobce toto odvolací rozhodnutí napadl žalobou a zdejší soud jej rozsudkem ze dne 17. 2. 2021, č. j. 34 A 37/2018-39, zrušil a vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zdejší soud žalovanému vytkl, že nebylo postaveno na jisto, že dotčená místní úprava provozu, tedy omezení maximální rychlosti na 70 km/h, v daném místě a čase skutečně existovala. Dále se vyjádřil ke skutečnosti, že žalovaný posoudil zavinění žalobce jako vědomou nedbalost, aniž by však prokázal, že žalobce o omezení rychlosti věděl.
20. V dalším řízení žalovaný doplnil dokazování svědeckými výpověďmi zasahujících policistů a návodem k obsluze měřícího zařízení. Ve spise jsou založeny protokoly o ústních jednáních ze dne 29. 3. 2021, 5. 5. 2021 a 31. 5. 2021. Žalobci byla poskytnuta možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a následně bylo vydáno napadené rozhodnutí.
21. V napadeném rozhodnutí se žalovaný vyjádřil k žalobcem přdestřeným námitkám v předchozí žalobě, upravil svoji úvahu o zavinění a spáchání přestupku na místě veřejně přístupném a učiněné závěry promítl do snížení pokuty.
22. Soud ve věci nařídil jednání na den 2. 11. 2022. Žalobce ani zástupce žalobce se k jednání bez omluvy nedostavili. Zástupce žalovaného odkázal na odůvodnění napadené rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Shrnl průběh předcházejícího dokazování a jeho posouzení. Dodal, že dopravní značení bylo umístěno z důvodu zajištění bezpečnosti, jedná se o nebezpečný úsek. Soud stručně shrnul obsah správního spisu a soudního spisu. Následně doplnil dokazování obsahem správního spisu Krajského úřadu Zlínského kraje ve věci místní úpravy provozu na pozemních komunikacích. Čten byl obsah rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ve Zlíně ze dne 23. 6. 2008, kterým byla podle § 77 odst. 1 písm. a) a § 124 odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu stanovena místní úprava provozu na pozemních komunikacích na silnici I/50, k. ú. Stupava, Staré Hutě, Buchlovice. Dokazováno bylo též vytištěným mapovým podkladem ze stránek www.mapy.cz zachycující okolí odbočky ze silnice I/50 na hrad Buchlov. Dále soud postupoval podle § 49 odst. 12 věta první s.ř.s.

V. Posouzení věci krajským soudem

23. Při splnění podmínek řízení soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.

s.“), v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

24. Žaloba není důvodná.
25. Zdejší soud zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného v posuzované věci rozsudkem ze dne 17. 2. 2021, č. j. 34 A 37/2018–39, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovanému vytkl zejména nedostatečné prokázání skutečnosti, že dotčená místní úprava provozu, tedy dopravní značka B20a (70), v daném místě a čase skutečně existovala. Neprokázání předmětného rychlostního omezení namítá žalobce i nyní.
26. K prokázání této skutečnosti žalovaný dožádal dne 3. 3. 2021 usnesením prvostupňový orgán, aby provedl výslech zakročujících policistů a prvostupňový orgán tyto výsledky jej provedl. Žalobce namítá, že nešlo o zákonné použití institutu dožádání, ale že došlo k „podpultovému“ předání věci prvostupňovému orgánu, aniž by jeho rozhodnutí žalovaný zrušil. Zdejší soud se těmito námitkám nepřisvědčil.
27. Postup žalovaného, který v rámci zásady ekonomie správního řízení provedl výpovědi svědků v místě jejich pracoviště prostřednictvím dožádání prvostupňového orgánu nejeví žádné známky rozporu se zákonem, či právy žalobce. Pokud žalobce tvrdí, že tímto postupem prvostupňový orgán benefitoval, jelikož nemusel ve věci vydávat nové rozhodnutí a nemusel hodnotit důkazy, v podstatě tím podtrhl skutečnost, že nedošlo k „podpultovému“ předání věci, ale pouze k provedení dožádaného úkonu. Naopak pokud by snad prvostupňový orgán hodnotil důkazy, či činil jakékoliv jiné úkony než provedení výpovědi a úkony bezprostředně související, svědčilo by to o nestandardním postupu v rozporu s institutem dožádání (§ 13 správního řádu). Svědecké výpovědi hodnotil a ve věci rozhodoval žalovaný, což je patrné z napadeného rozhodnutí. Za splnění považuje zdejší soud také samotné podmínky dožádání. Vzdálenost 27 km s ohledem na pracoviště obou vyslýchaných není zanedbatelná a institut dožádání byl tak v rámci procesní ekonomie na místě.
28. Žalobce v uvedeném procesním postupu žalovaného spatřuje rozpor se zásadou dvojinstančnosti správního řízení. V posuzované věci byl aplikován § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Podle tohoto ustanovení platí: *„Jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, brozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; (...).“* Žalovaný postupoval v souladu s tímto ustanovením.
29. Žalobce tvrdí, že přišel v důsledku dožádání o možnost se proti rozhodnutí odvolat a polemizovat se způsoby posouzení důkazů. Zásada dvojinstančnosti správního řízení vyplývá z § 81 odst. 1 (resp. § 152 odst. 1) správního řádu. *„Jedná se o jednoznačný projev vůle zákonodárce připustit odvolání (resp. rozklad) proti rozhodnutím správních orgánů jakožto obecné pravidlo s možnými výjimkami stanovenými buď samotným správním řádem, nebo jiným zákonem“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2020, č. j. 6 Azs 192/2020-21). Pokud právní úprava umožňuje odvolacímu správnímu orgánu změnit rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je tím zásada dvojinstančnosti jakožto posouzení stejných skutečností dvěma instancemi do určité míry prolomena, a to při zohlednění zásady procesní ekonomie (srov. rozsudek Nejvyššího správní soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 As 32/2008-40). Není tedy nutné, aby byl každý závěr vždy vysloven jednou

instancí a následně vždy prověřen a akceptován instancí vyšší. Podstatné je, aby došlo k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v řízení před prvním stupněm, a to při zachování práva účastníka řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu.

30. Žalovaný postupoval zcela v souladu s platnou právní úpravou, pokud prostřednictvím dožádaného orgánu doplnil dokazování a ve věci rozhodl částečnou změnou prvostupňového rozhodnutí, jak mu umožňuje § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalovaný nedokazoval žádnou novou skutečnost, ke které se nemohl žalobce v předcházejícím řízení vyjádřit a napadené rozhodnutí mu neukládá žádnou novou povinnost. Žalobce měl zároveň možnost se zúčastnit prováděných svědeckých výpovědí, měl možnost se vyjadřovat k jejich obsahu po jejich provedení a měl možnost se vyjádřit ke kompletním podkladům rozhodnutí. Nic z toho však neučinil. Po celou dobu řízení zachovával procesní pasivitu. Veškerá procesní práva žalobce byla zachována a napadené rozhodnutí nelze považovat za překvapivé.
31. Provedení výsledku svědka na základě dožádání je zákonnou výjimkou ze zásady, že příslušné správní orgány vykonávají jednotlivé úkony přestupkového řízení samy. Podstatné je, aby při provádění tohoto důkazu bylo postupováno v souladu s požadavky na provádění dokazování (§ 51 správního řádu), resp. provedení důkazu svědeckou výpovědí v přestupkovém řízení (viz § 82 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky). Jedná se tedy zejména o včasné vyrozumění účastníka o provádění důkazů (výsledkem svědka) a právo účastníka klást svědkovi otázky. Tyto podmínky postup správních orgánů v posuzované věci naplnil.
32. Žalobce dále zpochybňuje věrohodnost svědeckých výpovědí. Vychází přitom ze skutečnosti, že svědci byli vyslechnuti tři roky poté, co mělo dojít k přestupku a jednalo se navíc o zaměnitelnou kontrolu, jakých policisté provádějí mnoho. Soud má za to, že s posouzením svědeckých výpovědí žalovaným se lze ztotožnit. V obou výpovědích svědků nebyly žádné rozpory. Policisté jsou obecně vnímáni jako nestranní svědci, kteří jsou schopni svou výpověď prokázat smysly vnímatelné skutečnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007–114). Žalobce byl procesně pasivní, ústního jednání se neúčastnil, k obsahu výpovědí a ostatním podkladům rozhodnutí se nevyjádřil. Žádné konkrétní rozpory, či okolnosti svědčící o nevěrohodnosti svědeckých výpovědí neuvádí žalobce ani v žalobě. O věrohodnosti výpovědí tak nepanovaly žádné pochybnosti. Je tedy zcela postačující, pokud je závěr o věrohodnosti výpovědí implicitně obsažen ve skutečnosti, že jimi žalovaný podkládá své závěry.
33. Není ustálenou praxí, že by správní orgány odůvodňovaly věrohodnost svědků, pokud nebyla zpochybněna. Samotná skutečnost, že od přestupku uplynuly tři roky pak pochybnosti o věrohodnosti nebudí, vzhledem k tomu, že se výpovědi obou policistů obsahově shodují. Na to ostatně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013–27, správně poukazuje i žalovaný. Pokud pak žalobce předestírá otázky, které měly být svědkům položeny, není zdejšímu soudu zřejmé, proč tak neučinil během jejich výsledku. K pokládání žalobcem předestřených otázek nebyl důvod, jelikož, jak již bylo uvedeno, není třeba jakékoliv pochybnosti o věrohodnosti výpovědí odstraňovat, pokud ani nevznikly.
34. Oba policisté shodně vypověděli, že před měřením zkontrolovali příslušné dopravní značení, které bylo v pořádku. Maximální rychlost jím byla omezena na 70 km/h. Oba také shodně popsali místo měření (u odbočky na hrad Buchlov). Žalobce ani jeho zástupce

se výsledku neúčastnili. Prvostupňový orgán po upozornění na ukončení zastoupení opět vyzval žalobce a opětovně provedl výsledky. Policista H. odkázal na svou předchozí výpověď, upřesnil, že je v úseku omezená rychlost z důvodu jeho rizikovosti a uvedl, že dopravní značení bylo v reflexním provedení. Policista S. také odkázal na svou předchozí výpověď. Opětovně uvedl, že dopravní značení bylo na místě a také se vyjádřil k nebezpečnosti úseku. Prvostupňový orgán protokoly svědeckých výpovědí a vyjádření zmocněnce zaslal žalovanému jako doplnění dokazování ve smyslu § 86 odst. 2 správního řádu. Žalobce se k obsahu výpovědí nevyjádřil. Zdejší soud má tedy za prokázané, že se v daném čase a místě nacházelo příslušné dopravní značení.

35. Žalobce dále namítal, že i v případě, že na místě příslušné dopravní značení bylo, neexistuje opatření obecné povahy, na jehož podkladě by zde bylo umístěno. Nemůže pak být trestán za porušení povinnosti vyplývající z dopravní značky, jejíž legalita je sporná. Totožnou námitkou se zabýval Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 15. 6. 2022, č. j. 18 A 1/2022–45, konkrétně v bodech 59–62. V souladu s judikaturou, na kterou v napadeném rozhodnutí odkazuje žalovaný, došel Krajský soud v Ostravě k názoru, že správní orgán nemá *ex offio* povinnost zabývat se tím, zda má umístění dopravní značky právní základ v opatření obecné povahy, pokud nevzniknou důvodné pochybnosti o nesprávném umístění dopravního značení. Povinnost řídit se dopravním značením pak vzniká již umístěním dopravní značky. V opačném případě by totiž docházelo k absurdním situacím, kdy by se řidiči nemuseli dopravním značením řídit, dokud by jim nebylo prokázáno provedení řízení před umístěním dopravní značky.
36. Je pravdou, že absenci opatření obecné povahy namítal žalobce již v předchozí žalobě. Své pochybnosti o legalitě dopravní značky ovšem nijak nekonkretizoval, a tak nedošlo k naplnění podmínky důvodného zpochybnění správnosti umístění dopravního značení. Žalovaný přesto doložil rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje o stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích ze dne 23. 6. 2008, č. j. KUZL 36342/2008, ze kterého jasně vyplývá, že dopravní značka byla umístěna před účinností aplikované právní úpravy, v souladu s tehdy účinnými právními předpisy. Námitka žalobce je tedy nedůvodná. Zároveň tím, že bylo prokázáno zákonné umístění značky, se jeví ještě nepravděpodobnějším tvrzení žalobce, že by snad nebyla dopravní značka fyzicky umístěna.
37. Zdejší soud tedy konstatuje, že bylo prokázáno jak legální umístění dopravní značky, tak její fyzické umístění v den a na místě přestupku. Námitky žalobce spočívající v absenci opatření obecné povahy, samotného dopravního značení a z něj vyplývajícího rychlostního omezení jsou tedy nedůvodné. Obecně pak lze konstatovat, že ke zpochybnění legality značky slouží řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Zákon přitom nestanoví správním orgánům povinnost mít ve spise dokumentaci, která se vztahuje k vydání opatření obecné povahy. Závěr správních orgánů o presumpci správnosti opatření obecné povahy proto ob stojí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2021, č. j. 10 As 13/2020-39).
38. Žalobce dále zpochybňuje zavinění ve formě nevědomé nedbalosti. Jak již bylo zmíněno výše, je postaveno na jisto, že dopravní značení bylo na místě. Během řízení nevyšly najevo objektivní okolnosti, které by vyloučily viditelnost značky. Žádnou takovou okolnost nezmnínil ani žalobce. Je tedy zřejmé, že dopravní značku vidět mohl. Z toho ovšem nevyplývá, že ji žalobce skutečně viděl. Správní orgány ani zdejší soud nemohou předjímat kam soustředil žalobce během jízdy svou pozornost, když si, jak sám tvrdí, dopravní

značky nevšiml. Je také zřejmé, že žalobce dopravní značku vidět měl, jelikož se jedná o povinnost účastníka provozu na pozemních komunikacích vyplývající z § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a současně povinnost řidiče dle § 5 odst. 1 písm. b) totožného zákona. Pokud totiž zákon ukládá povinnost řídit se dopravními značkami je zde *a maiori ad minus* dána implicitní povinnost vnímat dopravní značení.

39. Vzhledem k tomu, že žalobce popírá, že by o značce věděl a správním orgánům se jeho vědomost nepodařilo prokázat, bylo zavinění žalobce správně posouzeno jako zavinění z nevědomé nedbalosti. Pokud jde o absenci této úvahy v odůvodnění napadeného rozhodnutí, konstatuje zdejší soud, že se žalovaný mohl věnovat vymezení zavinění podrobněji. Přednesená úvaha je ovšem tak obecná a vyplývá ze všeobecně známých povinností účastníků provozu na pozemních komunikacích, že její stručné vypořádání ze strany správních orgánů nelze považovat za pochybení. Forma zavinění implicitně vyplývá ze skutečnosti, že dopravní značení bylo na místě a zároveň nebylo prokázáno, že by o něm žalobce věděl.
40. Pokud jde o námitku, že se žalovaný nezabýval tím, zda snad neexistovala v místě a čase přestupku okolnost, která by vylučovala viditelnost značky, takové posouzení nebylo nutné. Obecně totiž platí, že nevzniknou-li o zjištěném skutkovém stavu důvodné pochybnosti, správní orgány nemají povinnost zabývat se veškerými možnými okolnostmi. V tomto ohledu tíží přestupce břemeno tvrzení. Ten nejprve musí zpochybnit zjištěný skutkový stav. K tomu by došlo například tehdy, pokud by žalobce tvrdil, že mu byla značka zastíněna konkrétní překážkou, například jiným vozidlem. Žalobce však žádnou takovou okolnost neuvádí. Nelze tedy vyžadovat, aby správní orgány z úřední povinnosti dokazovaly negativní skutečnost, tedy že žádná překážka ve výhledu žalobci nebránila.
41. Žalobce dále nepovažuje místo spáchání přestupku za dostatečně určité. Smyslem popisu skutku je jeho nezaměnitelnost. Ta je důležitá zejména s ohledem na dodržení zásady *ne bis in idem* a právo na obhajobu. Je tedy nutné, aby skutek nebyl zaměnitelný s jiným skutkem, respektive aby popis skutku zabránil možnosti opětovného stíhání pro tentýž skutek. Zároveň musí být skutek popsán dostatečně určitě, aby žalobce věděl, co je mu kladeno za vinu a mohl se obvinění bránit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2022, č. j. 4 As 27/2020–25). K popsání skutku slouží zejména čas, místo a způsob spáchání. Tato kritéria je pak nutné posuzovat ve vzájemné souvislosti, nikoliv samostatně.
42. V posuzované věci, bylo přestupkové jednání vymezeno přesným určením času, konkrétně dnem 19. 2. 2018 v 7:55 hodin. Zcela jasně je také popsán způsob spáchání, tedy že šlo o překročení dovolené rychlosti vyplývající z dopravní značky B20a (70). Místo pak bylo určeno jako úsek silnice I/50 v katastru obce Buchlovice, u odbočky na hrad Buchlov, ve směru od Brna na Uherské hradiště. Exaktní místo spáchání přestupku je pak zachyceno na fotodokumentaci z měřicího zařízení (srov. bod 28 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5., č. j. 9 As 291/2014–39).
43. V rozhodnutí o stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích na silnici I/50 v k. ú. Stupava, Staré hutě a Buchlovice o umístění dopravního značení je pak ještě specifikováno konkrétní místo umístění dopravní značky takto: *ve staničení km cca 47,200 - 47,400, tj. v místě křižovatky s místní komunikací (směr hrad Buchlov) v Buchlovských horách*; neuvedení této ještě podrobnější specifikace umístění dopravního značení však s ohledem

na ostatní aspekty vymezení skutku nezpůsobovalo neurčitost vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku. Místo přestupku bylo zjištěno a vymezeno dostatečně určitě, tedy tak, že ve spojení s dalšími kritérii nebylo možné skutek zaměnit a přestupce se zároveň mohl efektivně hájit.

44. Žalobce v žalobě namítal neurčitost místa přestupku z důvodu údajné existence vícero odboček na hrad Buchlov v označeném úseku a z nepřesného vymezení konkrétního místa ve vztahu k dotčené křižovatce. Z mapového podkladu ovšem vyplývá, že se v místě nenachází žádná jiná odbočka na hrad Buchlov. Co se týče přesného určení místa, to jasně vyplývá, jak již bylo zmíněno, z fotodokumentace měřicího zařízení. Námitka nedostatečně určeného místa spáchání přestupku je tedy nedůvodná.
45. Žalobce ve vztahu k tvrzeným dalším odbočkám na hrad Buchlov rovněž zpochybnil platnost dopravního značení. Pokud se na silnici I/50 napojují jiné cesty, z mapového podkladu je zřejmé, že se nejedná o odbočky na hrad Buchlov. Zjevně by pak šlo o účelové pozemní komunikace, jejichž existence nemůže zapříčinit ukončení platnosti dopravního značení. Jak správně uvedl žalovaný, vyústění účelové komunikace není křižovatkou ve smyslu zákona o provozu na pozemních komunikacích.
46. K námitce zpochybňující nepřezkoumatelnost výroku o správním trestu a jeho odůvodnění lze uvést následující. Napadeným rozhodnutím bylo rozhodnutí o přestupku *změněno tak, že se výměra pokuty snižuje na 1 700 Kč*. Na tomto výroku nelze spatřovat nic nesrozumitelného. Co se týká odůvodnění tohoto výroku, žalovaný ve svém vyjádření shrnul, že k tíži žalobce byla mimo osobu řidiče brána v potaz také intenzita porušení zájmu chráněného zákonem a místo spáchání přestupku, které je rizikovým úsekem.
47. Je pravdou, že tyto úvahy nejsou v napadeném rozhodnutí systematicky zařazeny jednotně v části odůvodnění sankce, kde se žalovaný zejména vypořádával s okolnostmi, které vyhodnotil rozdílně oproti prvostupňovému orgánu. Součástí napadeného rozhodnutí však tyto úvahy zjevně jsou a zcela pochopitelným způsobem se promítly i do výsledné sankce. Žalovaný současně přehodnotil přitěžující okolnosti spáchání přestupku na místě veřejně přístupném a formu zavinění a s ohledem na to snížil uloženou sankci. Zdejší soud neshledal, že by bylo odůvodnění výše sankce nepřezkoumatelné, i když uznává, že by bylo vhodnější, aby žalovaný předmětné okolnosti zmínil i v části odůvodnění týkající se výše sankce. Z napadeného rozhodnutí, zejména z bodů 38 až 40, vyplývá, že k tíži žalobce byla hodnocena osoba řidiče, rizikovost úseku, na kterém k rychlé jízdě došlo a intenzita porušení zájmu chráněného zákonem, kdy žalobce překročil maximální povolenou rychlost o více než 20 km/h.
48. Co se týče hodnocení osoby žalobce, zdejší soud se neztotožňuje s názorem, že by upuštění od páchaní dalších přestupků bylo okolností, která by vylučovala přihlédnutí k opakovanému páchaní přestupků žalobcem před posuzovaným přestupkem. Žalovaný hodnotil, jakým způsobem na žalobce působily sankce uložené za přestupky spáchané v minulosti a dospěl k závěru, že jej neodradily od opakovaného přestupkového jednání. Na tuto okolnost pak nemá vliv, zda žalobce od doby spáchání posuzovaného přestupku upustil od dalšího páchaní přestupkové činnosti či nikoliv.
49. Správní orgány tedy nepochybily, pokud nezohlednily při určení výše sankce, že žalobce již nepáchá další přestupky. Skutečnost, že žalobce již neporušuje zákon nemůže mít na stanovení výše sankce (pokuty) vliv. Jedná se totiž o stav, který se předpokládá. Jinými slovy, v samotném upuštění od dalšího protiprávního jednání nelze spatřovat důvod pro

zmírnění sankce za již spáchané přestupky. Samotné přihlédnutí k přestupkové minulosti pachatele je, jak správně podotýká žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2021, č. j. 7 As 220/2019–28, zcela relevantní. Závěrem je nutné dodat, že uložená sankce je pouze o 200 Kč vyšší, než je její spodní zákonná hranice. Úvaha o správním trestu tedy nevybočuje z mezí správního uvážení.

50. Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu se řízení o této žalobě netýká.

VI. Závěr a náklady řízení

51. Soud neshledal důvody, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
52. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 2. prosince 2022

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně